INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

CORNEL DINU

„ECHIPA ROMÂNIEI ESTE MAI BUNĂ DECÎT VALORILE CARE O COMPUN"

• N-AM PIERDUT NICIODATĂ ÎN FAȚA UNGARIEI ! • NU SÎNTEM DESTUL DE PUTERNICI, CA SĂ REDUCEM TOTUL LA APĂRARE • DACĂ VOM PIERDE — ȘI SPER SĂ NU PIERDEM — ULTIMUL VINOVAT VA FI ANGELO NICULESCU... • FOTBALUL SE REGENEREAZĂ ÎN FIECARE DUMINICĂ • EU TRĂIESC DIN PLIN MÎNDRIA DE A FI FOTBALIST

Cornel Dinu, „fotbalistul total", despre care Ștefan Covaci spunea că ar putea juca oricînd în locul lui Blankenburg sau Hulshoî, unul din stoperii Ajax-ului, în fața căruia s-au topit celebrele atacuri conduse de un Charlie George sau Eusebio...

Cornel Dinu e un jucător în formă. Asta se vede în primul rînd în joc și în literele verzale care îi scriu numele cu lupa, în formație. Dar această formă se mai simte în mișcări, în vioiciunea privirii și în siguranța tonului. Iată de ce Cornel Dinu îmi pare a fi cel mai potrivit interlocutor, astăzi, în ajunul „avionului de Budapesta".

— Cu ce sentimente pleci, Cornele, la Budapesta ?

— Cu sentimentul că mergem să jucăm un meci ca multe altele. Nu am vanitatea să fac din acest joc o revanșă pentru înfrîngerile suferite de-a lungul deceniilor. Nu-mi place să forțez atmosfera în jurul unui meci care, pentru mine, e mai puțin impresionant ca cel jucat pe Wembley, împotriva Angliei, sau la Guadalajara, împotriva oricăreia dintre cele trei echipe. Am mai spus-o, la data ultimului meci Ungaria—România, în 1958, eu aveam 10 ani, așa că, **pentru mine**, echipa Ungariei e o echipă nouă, în fața căreia n-am pierdut niciodată și despre care am auzit că a fost, în 1954, la Berna — aveam doar șase ani pe atunci — o foarte mare constelație de vedete, dar care nu și-a revenit niciodată de atunci, poate **cu** excepția meciului împotriva Braziliei, în Anglia, cînd bătrînul Albert de astăzi era tînăr și frumos.

— Crezi că vom elimina echipa Ungariei ?

— Nu știu dacă vom cîștiga sau dacă vom pierde această dublă întîlnire. Știu doar că vom face totul ca să ajungem în turneul final.

— Ce părere ai de faptul că trei dintre cei mai buni jucători ai noștri din ultimii ani, adică Dumitrache, Dobrin și Boc, nu vor juca la Budapesta ?

— Îmi pare rău că nu vor juca, dar nu fac prea mare caz din asta. Pe Wembley n-a jucat Dobrin. La Guadalajara n-a jucat nici Boc. Toamna trecută s-a scurs fără Dumitrache. Echipa României este, ca ansamblu, mai bună decît valorile care o compun și, în orice caz, superioară fotbalului pe care-l reprezintă.

— Cum adică „superioară valorilor care o compun" ?

— Așa cum, de pildă, ștafeta de 4x100 a Franței, cu Piquemal, Delecour și ceilalți, reușea să meargă sub 40 de secunde cu alergători de 10,4.

— Cum ai făcut această asociație, Cornele?

— Foarte simplu. Fotbalul e un subiect la care mă gîndesc vreo zece ore pe zi. Dă-mi deci voie să fac și eu o comparație, fie ea modestă, într-o vreme în care în fotbal se rostesc maxime și aforisme la tot pasul, din partea unor oameni care îi consacră o jumătate de oră pe săptămînă.

— Cum vezi filmul meciului de la Budapesta ?

— În ultimul timp am studiat destul de bine jocul fotbaliștilor unguri. Sînt sigur că ei se vor năpusti asupra noastră încă din prima secundă. Nu exclud, deci, nevoia temporizării în primele 20 de minute, cu condiția ca această tactică de circumstanță să nu afecteze cursul ulterior al jocului. La Budapesta va trebui să ne batem încă din avanposturi. Și apoi, nu trebuie să renunțăm o singură clipă la ideea atacului. Nu sîntem destul de puternici ca să ne apărăm ca Internazionale, care poate scoate din minți atacul advers. Reduta noastră nu se poate expune unor atacuri permanente. Trebuie să atacăm și să contraatacăm. Cele mai bune jocuri ale echipei noastre naționale au fost jocuri de contraatac viguros. Așa a fost pe Wembley, așa a fost la Stuttgart sau Cardiff. Sper să găsim și de astă-dată tempoul și ritmul ideale. Între altele, asta depinde mult de Rațu Nunweiller, care poate fi și frînă și trambulină. Și mai depinde de arta lansării contraatacurilor. Dacă mijlocașii noștri vor ști să arunce mingi frumoase peste mijlocașii Vidats și Szücs, veniți în atac, cei doi sau trei înaintași ai noștri, care vor ști să se demarce în acea „zonă a nimănui", creată prin **plecarea** celor doi mijlocași maghiari și fixarea stoperilor aproape de poartă, vor putea manevra cu abilitate.

— Spune-mi te rog, ce vei spune în seara de 14 mai dacă vom reuși să eliminăm Ungaria din Campionatul european ?

— Voi spune că la Londra sau la Roma, în turneul final, s-ar putea să fie mai ușor.

— Și dacă vom pierde?

— Dacă vom pierde — și sper să nu pierdem — ultimul vinovat va fi Angelo Niculescu, care a făcut totul pentru această echipă, în condiții neînchipuit de grele. Dacă vom pierde — și sper să nu pierdem — aș vrea să cred că a doua zi vom fi chemați la federație, pentru o ședință de zece minute, în care să ni se mulțumească pentru tot ceea ce am făcut ca să ajungem aici și în care noi, jucătorii, vom fi primii care să spunem ce ar trebui făcut în viitor. Așa voi face eu dacă, peste 30 de ani, voi ajunge să conduc Federația Română de Fotbal.

— Cum vezi viitorul fotbalului nostru ?

— Nu sînt de acord cu pompierii care spun că totul depinde de acest meci cu Ungaria. Acesta este un raționament de care mi-e rușine uneori. Fotbalul merge înainte, cu sau fără voia noastră, pentru că are o formidabilă forță de regenerare : se naște în fiecare duminică, înainte de fluierul arbitrului... Aș vrea ca fotbaliștii noștri să-și schimbe mentalitatea. Noi nu avem încă orgoliul de a fi fotbalist. Nu știu cît de grav e accidentul lui Dobrin, nu știu cît e de vinovat Dumitrache pentru actuala lui situație, nu știu ce e cu întinderea lui Boc, dar știu că fotbaliștii noștri — cei mai mulți dintre ei — sînt victime ale unei mentalități ușoare, care consumă fotbalul între o anecdotă și o bere. De vină nu sînt, totuși, doar jucătorii. Ei nu fac decît să exploateze o situație de ambiguitate, care plasează fotbalul în zona unei distracții de după-amiază, pentru ca atunci cînd se apropie un meci capital el să devină, în sfîrșit, peste noapte, o problemă majoră. Eu trăiesc din plin mîndria de a fi fotbalist. Fotbalul e un ritual. Pe Wembley, înainte de joc, îmi curgeau lacrimi de emoție privind fanfara aceea de poveste, care cînta și se mișca pe gazon în cinstea FOTBALULUI. Seara, după joc, la banchet, am fost de-a dreptul K.O. în clipa în care o venerabilă doamnă, de aproximativ 70 de ani, mi-a cerut un autograf... Te rog să mă crezi, mă simt foarte stingherit cînd apar pe teren, pentru joc, la ore nepotrivite, la două sau la unu jumătate, în miez de vară. Un meci de fotbal e un joc de ora cinci și nu un mijloc de distracție sau de șuetă, cu paharul în mînă, în fața „betivilor de fotbaliști" care evoluează în fața micului ecran. Repet, fotbalul e un ritual și eu mă străduiesc să-l tratez ca atare.

— Ce crezi că mai lipsește fotbalului nostru ?

— Îi lipsesc multe. Ne lipsește în primul rînd pregătirea fizică din copilărie, adică de la 5—6 ani, pentru a pune în valoare destule talente incontestabile, cu nimic mai puțin strălucitoare decît cele ale fotbaliștilor de la Ajax sau Internazionale, de pildă. În afară de asta, în altă ordine de idei, aș vrea să spun că la cluburi se lucrează deseori greșit sau după ureche. Sînt convins că exercițiile de antrenament nu sînt orientate întotdeauna spre ideea de joc a echipei și cu atît mai puțin spre ideea specială a jocului de duminică. Dar mai e ceva... În fotbalul nostru mai există un paradox care anulează spiritul întrecerii. Între un Dumitru sau Sătmăreanu, de pildă, și Ciupitu sau Zotincă există o singură diferență : primii doi cuceresc, prin muncă, dreptul de a reprezenta culorile României în jocurile internaționale.

— Ce-mi poți spune despre felul în care jucăm în general ?

— Echipa națională este în progres. Un progres pe care nu-l poate contesta nimeni. Nu știu dacă jucătorii de astăzi sînt mai buni decît cei din trecut — aș înclina să cred contrariul — dar noi am avut mai multe prilejuri de a învăța „în marș", jucînd mai mult în străinătate și, dacă vrei, privind sau reflectînd pe micul ecran. Sper ca pînă la urmă să ajungem la un stil românesc de joc. Un stil care nu există încă și care trebuie să încurajeze rigoarea în apărare și violența contraatacurilor, pînă astăzi doar fanteziste.

— Cînd crezi că se va împlini acest deziderat?

— Nu știu cînd se va împlini, dar nu este exclus ca totul să înceapă în ziua de 29 aprilie, pe stadionul pe care Anglia a fost învinsă cu 7—1...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

Nae IONESCU

Numele nu vă spune, desigur, nimic. În fond, în cartoteca-legitimări a Federației există vreo 50 de „ionești". În schimb, șarja amicală a caricaturistului Cienciu apropie acest nume de cel al fundașului petrolist Ionescu, zis „Năică", adică de omul care l-a anihilat pe Blanchet, timp de 45 de minute, și care va juca peste cîteva zile împotriva celui mai bun jucător maghiar, Fazekaș.

Nae Ionescu e tîrgoviștean, ca și stoperul care-l va dubla, adică Dinu. Asemenea lui Dinu, Nae Ionescu a părăsit Tîrgoviștea pentru a veni la Dinamo. A rămas, însă, doar cîteva luni, după care a devenit un jucător de troc. Echipa bucureșteană, pentru a-l obține pe Boc, a cedat Petrolului un consacrat (Grozea) și o speranță (Nae Ionescu).

Speranța nu și-a pierdut timpul. A devenit curînd titularul Nae Ionescu, paralel cu declinul consacratului Grozea. Aproape pe nesimțite, masivul fundaș al Petrolului a intrat în grațiile publicului, obișnuit să-i aplaude pe Bădin și pe Mocanu.

Cea ce a plăcut, încă din start, la acest semigreu provenit, parcă, din oastea lui Montezuma, a fost viteza uimitoare, înlesnită parcă de unele bizare mișcări ale brațelor, care lasă o impresie de irezistibil și comic, în același timp.

Discutat în fel și chip, Nae Ionescu era apreciat de un grup restrîns, în frunte cu Ilie Oană, și repudiat de mulți alții, care nu concepeau fotbalul în afara mișcării în primul rînd elegante.

Acum trei ani, Nae Ionescu a fost învins prin K.O. tehnic pe stadionul Republicii, în celebra finală balcanică în care România pierdea cu 0—4, împotriva Greciei. Fundașul petrolist a trăit atunci un moment greu, similar, poate, cu ceea ce pentru coechipierul său Mihai Ionescu, portarul, a fost „Momentul Zürrich".

Un timp, Nae Ionescu dispare din arenă. Se aude doar că e campionul unor prînzuri sardanapalice, incompatibile cu fotbalul. Și, totuși, cînd nimeni nu mai părea dispus să arunce o fișă pe viitorul lui, Nae reapare, încurajat — se pare — de tînăra lui soție, și își reia cursele în triunghiul părăsit prin trecerea lui Mocanu în centrul apărării.

Astăzi, Nae Ionescu este fundașul titular pentru marele meci de la Budapesta. Ascensiunea lui este cu totul impresionantă. Nu ne rămîne decît să sperăm că această veritabilă „forță a naturii" va ști să răspundă cu vigoarea sa cunoscută darului pe care Zeul fotbalului i-l face, cu acordul tacit al lui Mocanu și Deleanu...

Curaj, Năică ! ! !

I. CH.